

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum pœnitentia possit esse in innocentibus? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Utrum pœnitentia possit esse in innocentibus?

62

AD primum sic proceditur. Videtur, quod in innocentibus pœnitentia esse non possit. Quia pœnitentia est, commissa mala plangere. Sed innocentes nullum malum commiserunt. Ergo in eis pœnitentia non est.

Tho 4. d. 14. q. 1. ar. 3. q. 2 & seq.

¶ 2 Præterea, Pœnitentia ex suo nomine importat pœnam. Sed innocentibus non debetur pœna. Ergo non est in eis pœnitentia.

¶ 3 Præterea, Pœnitentia in idem coincidit cum vindicativa iustitia. Sed omnibus existentibus innocentibus, vindicativa iustitia locum non haberet. Ergo nec pœnitentia: & ita non est in innocentibus.

SED contra, Omnes virtutes simul infunduntur, Sed pœnitentia est virtus. Cum ergo in baptismo innocentibus infundantur aliæ virtutes*, infunditur etiam & pœnitentia.

ut dicitur in 3. p. q. 69. art. 6.

¶ Præterea, Ille qui numquam fuit infirmus corporaliter, dicitur sanabilis. Ergo & similiter ille qui numquam fuit infirmus spiritualiter. Sed sicut sanatio in actu à vulnere peccati, non est nisi per actum pœnitentiæ: ita nec sanabilis nisi per habitum pœnitentiæ. Ergo ille qui numquam habuit infirmitatem peccati, habet habitum pœnitentiæ.

RESPONDEO dicendum, quod habitus medius est inter potentiam & actum. & quia remoto priori, remouetur posterius, non autem è conuerso: ideo remota potentia ad actum, remouetur habitus, non autem remoto actu. Et quia subtractio materiæ tollit actum, propter hoc, quod actus non potest esse sine materia in quam transit: ideo habitus alicuius virtutis competit alicui, cui non suppetit materia, propter hoc quod suppetere potest, & ita in actum exire. Sicut pauper homo potest habere habitum magnificentiæ, sed non actum*: quia non habet magnitudinem diuitiarum, quæ sunt materia magnificentiæ: sed potest habere. Et ideo cum innocentes in statu inno-

** ut dicitur in 2. 2 q. 135 art. 3. ad 4. † ut ibidem in corp. dicitur.*

innocentiæ non habeant peccata commissa, quæ sunt materia penitentiæ, sed possunt habere: actus penitentiæ in eis esse non potest, sed habitus potest: hoc, si gratiam habeant, cum qua omnes virtutes infunduntur*.

*ut dictū est 2. 2. q. 110. art. 3. q. 4. et 3. p. q. 62 art. 2.

Ad primum ergo dicendum, quod quamvis non commiserint, possunt tamen committere. Et ideo ei habitum penitentiæ habere competit. Sed tamen habitus iste numquam in actum exire potest, nisi forte respectu venialium peccatorum: quia peccata mortalia tollunt ipsum. Nec tamen est frustra: quia est perfectio potentiæ naturalis.

Ad secundum dicendum, quod quamvis non debita in eis pœna actu, tamen in eis possibile est aliquid esse, pro quo eis pœna debeatur.

Ad tertium dicendum, quod remanente potentia ad peccandum, adhuc haberet locum vindictæ iustitiæ secundum habitum: quamvis non secundum actum, si peccata actu non essent.

ARTIC. II.

Virum sancti homines, qui sunt in gloria, habent penitentiam?

63

l. 4. mor. circa fin. lib.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod sancti homines, qui sunt in gloria, non habeant penitentiam. Quia sicut dicit Gregorius in Moralibus Beati peccatorum recordantur, sicut nos sancti, sine dolore dolorum memoramur. Sed penitentia est dolor cordis. Ergo sancti in patria non habent penitentiam.

¶ 2 Præterea, Sancti in patria sunt Christo conformes. Sed in Christo non fuit penitentia, quia nec fides, quæ est principium penitentiæ. Ergo et in sanctis in patria erit penitentia.

¶ 3 Præterea, Frustra est habitus, qui ad actum non reducit. Sed sancti in patria non peccant actu, quia sic esset eis aliquid contra votum. Ergo non est in eis habitus penitentiæ.

SED contra, Penitentia est pars iustitiæ. Sed